

PRIMERA MOSTRA INDIVIDUAL DE MARIANNE BRESLAUER A ESPANYA

La fotògrafa de l'inadvertit

GEMMA GARRIDO

El proper 20 de novembre, Marianne Breslauer compliria 107 anys. El Museu Nacional d'Art de Catalunya exposa per primera vegada una mostra individual de la fotògrafa berlinesa. Un regal d'aniversari anticipat que podrem gaudir fins al 29 de gener de 2017.

La facilitat amb què veia la bellesa en els detalls on la resta només veuria quotidianitat van convertir-la en un referent de la Nova Fotografia. A més, les seves obres han estat classificades al corrent francès del Realisme Poètic, ja que sempre va immortalitzar les escenes més naturals de la societat, sobretot els sectors marginals.

Potser per això, Marianne Breslauer pot considerar-se una de les dones fotògrafes del segle XX que aconseguí encisar artistes de la talla de Man Ray, qui va assegurar no poder ensenyar-li res de la fotografia que ella no sabés ja.

Nascuda a Berlín l'any 1909 al si d'una família burgesa i jueva, Breslauer representava l'ideal de dona lliure que la República de Weimar havia reconegut a la seva Constitució. La progressiva equiparació a l'home en qüestió de drets va desengrillonar dones intel·lectuals, independents i andrògines que van desfer-se dels

Autoretrat de Marianne Breslauer a un viatge a París. (1937) MNAC

estereotips de gènere. Per aquest precís motiu, la seva obra és el fidel reflex de la seva personalitat: traslladava l'autonomia i dignitat amb què es mostrava al món a l'interior del seu objectiu.

Fotografies com versos

Els retrats de personalitats cèlebres de l'època, com Pablo Picasso, Erich Marie Remarque o Anemarie Schwarzenbach, abunden, però no són el reclam de la seva obra. L'element principal per

a comprendre les seves composicions són persones sense nom acompanyats del seu entorn. Fotografies de nens gitanos, circenses i pescadors, preses amb més sensibilitat que tècnica, inunden la sala dedicada a la seva obra.

A diferència de contemporànies com Lucía Moholy, precursora de la Nova Objectivitat, rebutjava els muntatges i les escenificacions, els enquadraments exagerats, així com contrastos de llum que provocaven claroscurs intimidants.

Breslauer capturava l'essència de la normalitat i ho transformava en quelcom insòlit, per això és habitual trobar fotografies un xic borroses.

Record català

Una sala d'art modernista acull la col·lecció de 127 fotografies que Breslauer va realitzar durant el seu viatge per Andorra, Catalunya i el nord d'Espanya. La seva fotografia preferida, la d'una nena vestida amb l'uniforme de col·legi, la

va fer a Girona. En la mostra, però, també es presenten obres que l'artista va fer a París, Amsterdam, Palestina i el seu Berlín natal.

Tot i la qualitat i la força de les seves imatges, va haver d'abandonar la seva passió per l'arribada dels nazis al poder. Arraconada aleshores per ser dona i jueva, avui rep l'admiració arreu del món. Ara a Barcelona, tenim l'oportunitat de gaudir del seu talent. L'entrada general és de 6, tot i que hi ha preus reduïts per estudiants. •••

EXPOSICIÓ FOTOGRÀFICA

Retrat dels refugiats que no volen tornar

CARLES GRAU SIVERA

El Centre Cívic Pati Llimona, situat al districte barceloní de Ciutat Vella, acull una exposició audiovisual sobre la crisi dels refugiats de la mà de l'artista italià Marco Panzetti.

"We are not going back!" (No tornarem enrere!) és el títol que rep el recull fotogràfic: fa referència al crit d'esperança de milions de desplaçats per la guerra als seus respectius països. El replà principal del centre cultural Pati Llimona es converteix en el mediterrani

dels ofegats i en els camps de refugiats de condicions insalubres. Una vintena de fotografies, endreçades cronològicament, exposen una història que va començar l'estiu del 2015: la crisi més gran de refugiats des de la Segona Guerra Mundial.

En aquest context, l'escena se situa prop de la ciutat fronterera italiana de Ventimiglia. Després del tancament forçós de la frontera francesa, un grup d'uns 300 migrants es van resistir a la costa italiana i van crear el primer campament improvisat a Itàlia.

Quatre mesos després, el camp de refugiats va ser desallotjat per la

Mostra de l'exposició "We are not going back!" al Pati Llimona. CARLES GRAU

policia italiana i els migrants van ser traslladats al campament de la Creu Roja Italiana, al costat de l'estació de trens de Ventimiglia.

El dia d'avui, les fronteres italianes i franceses encara romanen tancades. El crit de "we are

not going back!", però, ha transgredit tot tipus de frontera. I Panzetti ens ho mostra. A través de les seves fotografies i un petit reportatge en vídeo on s'explica la tràgica i curta història d'aquest campament de refugiats, podem ex-

perimentar tota mena de sensacions: des de la repugnància que provoquen les condicions indignes de vida als camps fins a l'esperança i la resistència que oposen els migrants per arribar a complir les seves expectatives. •••